



Založené 1999

Pokoj a dobro

Katolícky časopis farnosti Markušovce
Ročník 12 Číslo 5 November 2010



Foto: Peter Lazor

VOĽBA

Čitateľom kvalitnej literatúry určite nie je neznáma kniha Sofiina voľba. Príbeh mladej Polky, ktorá je v období druhej svetovej vojny prinútená tri razy rozhodovať o sebe i svojich blízkych vo veľmi ťažkých životných situáciách. Jedna z nich je najkrutejšia. Po príchode do Osvienčimu sa má rozhodnúť, ktoré zo svojich dvoch detí ponechá nažive a ktoré pošle do plynovej komory. Zimomrazivá krutosť voľby!

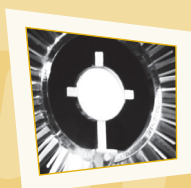
V živote sme každodenne postavení pred rozhodnutia. Väčšie či menšie, závažnejšie, ale aj menej dôležité. Avšak každé z nich spoluvytvára mozaiku života človeka, a tak vytvára jeho osob-

nostný profil. Čím vycibrenejšie svedomie, tým náročnejšie a zodpovednejšie zvažovanie. Pred významným rozhodnutím sa môžeme poradiť s ľuďmi, ktorí už podobné situácie riešili. Môžeme si zisťovať potrebné informácie, aby sme postupovali správne. Môžeme pozorovať v okolí, aký dopad spôsobia dané rozhodnutia. Toto všetko je v našich rukách. Urobiť všetko preto, aby sme sa rozhodli správne a aby sme neskôr nemuseli svoje rozhodnutie ľutovať. No akokoľvek budeme presvedčení o jeho správnosti, vždy je možnosť, že naše rozhodnutie nemusí priniesť želaný výsledok. Preto sa oplatí každú jednu voľbu odovzdať pod Božiu ochranu. Požehnávať ľudí, ku ktorým nás Boh

posiela a požehnávať situácie, do ktorých nás Boh posiela. Pred každým rozhodnutím odovzdať Bohu okrem svojho racionálneho zvažovania aj svoj čistý úmysel. A nech už naša voľba dopadne akokoľvek, ak bola spojená s dobrým úmyslom a požehnaním, určite sa skôr či neskôr ukáže jej správnosť. Následne sa už nebudeme musieť zamýšľať nad tým – keby som vtedy inak, tak by to bolo teraz inak. Veď v samotnej Biblii Ježiš hovorí: „Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo.“ (Lk 9, 62)

Zároveň je však potrebné modliť sa, aby nás Boh uchránil podobných situácií, akou bola tragická Sofiina voľba.

Monika Hodnická



Boh z evanjelia

Ondrej Švančara
čítaj str. 3-4



Adventný čas

Marek Ondra
čítaj str. 5



Ján Duda oslávil päťdesiatku

redakcia
čítaj str. 8



zdravotnícke okienko

Volba v zdraví a chorobe človeka



editoriál

Milí čitatelia!

Tohtoročný november má na Slovensku prívlastok volebný. A práve volby nás podnietili k tomu, aby sme tému časopisu zamerali na rozhodovanie sa. Nie však v politike, ale v rozličných životných situáciách. Dá sa povedať, že každodenne stojíme pred množstvom rozhodnutí a vyberáme si, volíme. Všetci - deti, mladí i starší. Vďaka Novembru 89 máme slobodnejšie rozhodovanie.

V aktuálnom vydaní nášho časopisu sa dozvieme o životnom rozhodovaní medzi knažským seminárom a reholou. Okrem toho si môžete prečítať o volbe človeka medzi prijatím Boha z evanjelia a medzi vytváraním si vlastných predstáv o Bohu. Mnoho rozhodnutí robia aj rodičia pri výchove svojich detí. Aj o nich sa dočítate v rubrike venovanej práve im. Súčasny internetový vek ponúka množstvo informácií všetkého druhu aj z oblasti medicíny. Preto sa viacerí rozhodujú, či sa pri ochoreniach vydajú alternatívnou cestou alebo sa predsa len zveria do rúk odborníkov. Možno vás bude inšpirovať názor lekárky na túto tému. Časopis vychádza práve pred začínajúcim adventom. Dúfame, že rozhodnutie, ako ho chcete prežívať, bude múdre a správne.

Je len na Vás, či sa rozhodnete prečítať si náš časopis.

Ak áno, prajeme Vám požehnané čítanie.

Monika Hodnická,
šéfredaktorka

Volby v spoločnosti sú prejavom jej demokratickej zrelosti.

Volby v živote človeka sa týkajú predovšetkým volby životného partnera, ale aj volby školy, zamestnania, bývania.... Sú to rozhodnutia, ktoré ovplyvňujú život človeka na pomerne dlhú dobu. Je pre ne dôležité nájsť súlad medzi vlastnými prioritami, predstavami, schopnosťami, potrebami a očakávaniami. Je pre ne dôležité mať dostatočné a objektívne informácie o volenom subjekte. V dnešnej premedializovanej a pretechnizovanej dobe musíme zodpovedne rozlíšiť manipuláciu a dezinformáciu, čo mnohokrát vôbec nie je jednoduché. Volba sa v takomto prípade neraz stáva stávkou do lotérie.

Volba v zdraví a chorobe človeka je predsa len dosť odlišná. Jej princíp je výsostne humánný - pomáhajúci. Sú dôležité správne informácie o chorobe a o možnostiach liečby. Éra internetu napomohla k zlepšeniu informácií o chorobách a možnostiach ich liečby. Týmto sa lekárom vytvoril ďalší, akýsi nezávislý kontrolný subjekt, ktorý ich núti kontinuálne sa vzdelávať, zodpovedne na sebe pracovať a objektívne informovať. Lekár musí neraz čeliť fundovaným otázkam pacienta a správne dávkovať informácie. Pacient však potrebuje lekára, aby mu urobil poriadok v množstve informácií o chorobe a urobil nevyhnutný záver. Správna intuícia lekára je „pokladom“, ku ktorému sa dopracuje na

vrchole svojej profesionálnej dráhy a ktorá sa nedá naučiť ani matematicky vyčíslieť. Je na pacientoch, aby ju vedeli rozpoznať a nedali sa zahltiť množstvom životom nespracovaných medicínskych informácií. V dnešnej dravej a biznisom farmaceutických firiem ovplyvnenej spoločnosti je ťažké voliť medzi klasickou a alternatívnou medicínou. Klasická medicína je v súčasnosti založená na dôkazoch. Účinky liekov sú skôr než sa dostanú na farmaceutický trh skúmané v rôznych štúdiách z hľadiska liečebného účinku i nežiaducich účinkov. Lekár medzi seba a pacienta nastával toľko aparátov, že cez ne vlastne na pacienta ani nevidí. Alternatívna medicína pracuje na báze návratu medicíny k prírode a prírodným liečivým metódam. Do liečebného procesu zapája aj duševnú i duchovnú energiu. K liečbe pristupuje so skromnosťou a pokorou. Nie som úplným zástancom alternatívnej medicíny, ale domnievam sa, že súčasná medicína založená na dôkazoch by mala viacej smerovať k prírode a k metódam alternatívnej medicíny. Len tak sa poskytnie pacientovi harmonická liečba, ktorá vylieči nie len jeho choré telo, ale aj ubolenú dušu.

Prajem vám šťastnú voľbu aj vo voľbách zdravia a choroby.

Jana Virčíková,
detská lekárka

BOH Z EVANJELIA



*K*to je Boh? Aký je vlastne Boh? Veľakrát ľudia nerozumejú sami sebe práve preto, že nepoznali Boha. Idú zlou cestou, lebo majú zlé predstavy o Bohu. Ich duchovný život je deformovaný práve preto, že Boha vnímajú akosi zvonku a nie zvnútra. Je to veľká bolesť, pretože človek slepý sa domnieva, že Boha vidí, a tak ho popisuje. Človek hluchý sa domnieva, že Boha počuje, a tak hovorí o tom, čo mu Boh hovorí. Človek uzavretý do svojho sebeckva hľadá v Písme Boha svojich predstáv, svojej vlastnej bytosti. Boh je vždy väčší než naše reči o Bohu. My totiž vo svojej ohraničenosti nie sme schopní v tomto tele vnímať Boha takého, aký je.

Boh je väčší než naše srdce

A tak sa učíme Boha vnímať po kvapkách, približovať sa k nemu ako k veľkému tajomstvu. Nechávame sa obšťastňovať jeho prítomnosťou ako jednotlivé lúče slnka, ktoré sa nás dotýkajú. Boh sa nám stáva blízkym spôsobom, akým sme schopní ho prijať. Vždy k nám Boh pristupuje a hovorí s nami na spôsob prijímajúceho. Pokiaľ budem hovoriť o Bohu a nebudem hovoriť iba to, čo som

vyčítal zo zbožných kníh, tak budem vždy svoje rozprávanie ohraničovať svojou vlastnou skúsenosťou. Pretože rozumiem iba tomu, čo som prežil a skúsil. Keď máme žiť svoj vlastný život, musíme sa nachádzať v Bohu, pretože iba v Bohu je moja vlastná tvár. Inakšie sú to iba ilúzie Boha. Ak je môj život pokrivený mojimi rodičmi, kamarátmi alebo mnou samým, nie je to obraz Boží. A ja, ktorý chcem poznať seba, musím sa nájsť v Bohu. Preto je tak dôležité, aby každý kresťan bol stálym hľadačom. Aby sme si nikdy nemysleli, že už definitívne vieme, aký Boh je a ako to s ním je, ako to v duchovnom živote máme robiť. Čím viac toho človek o Bohu vie, tým viac vie, že nič nevie. A čím viac sa človek Bohu priblíži cez vnútornú modlitbu nazerania, tým viac poznáva Boha ako tajomstvo.

Odovzdať sa Bohu

Ľudia vo svojej snahe priblížiť sa k Bohu to mnohokrát vzali za nesprávny koniec a snažili sa Boha nejako uchopiť. Chciet Boha uchopiť, nakloniť si Boha k svojim zámerom. Tento postoj človeka uvádza do rôznych náboženských úkonov, ktorých podstatou nie je odovzdanie sa, ale

mechanizmus, na základe ktorého Boh musí robiť to, čo chcem ja.

Teda. Keď ja sa takto pomodlím, Boh to musí urobiť! Zvlášť vo vzťahu k sviatostiam. Kolko ľudí koná magicky! Preto je dôležité pochopiť základný princíp nášho volania k životu. Som volaný preto, aby som sa Bohu odovzdal. Nie preto, aby som vedel, ako dosiahnuť čo najväčšie úspechy svojho duchovného života. Boh je tu pre mňa, ale ja to nepochopím, pokiaľ ja nebudem pre Boha. Rovnako ako Boh nemôže byť šťastný a my takisto nie, ak do tohto vzťahu s Bohom vnesieme princíp zotročenia. Samozrejme, že Boh nie je schopný nás zotročiť, pretože sme tak bláznivi vo svojej slobode. Boh toho nie je schopný, pretože sa nám iba dáva a človek to stále zneužíva, a tým deformuje svoju predstavu o Bohu i sebe samom. A nie je šťastný.

Ľudská sloboda verzus Božia všemohúcnosť

Ďalším takým deformujúcim prístupom je nepochopenie vzťahu medzi ľudskou slobodou a Božou všemohúcnosťou. Keď hovoríme, že Boh je všemohúci, neznamená to, že mu

budeme pripisovať hocijakú činnosť. Tragédia je v tom, že mnohí ľudia na základe tohto vzťahu alebo vzťahov, ktoré prežili v detstve, si takýmto spôsobom deformujú predstavu o Bohu. Ale Boh je práve preto veľký, že človeku dal slobodu, a tým nás povolal k Božiemu obrazu aj za cenu toho, že človek je nedokonalý. Pretože ak má byť človek človekom, musí v sebe nieť určitú nedokonalosť, ináč by bol Bohom. Táto nedokonalosť je práve v prístupovaní k slobode, ktorú ľudstvo často zneužíva.

A cez to všetko to Bohu stálo za to, aby človeka povolal k životu a aby sa človeku daroval. Pretože Boh prístupuje k človeku s presvedčením, že láska je viac než hriech, viac než akékoľvek zlo. Preto Boh túto medzeru v stvorení nahradzuje tým, že sám na seba berie vinu človeka a v Ježišovi Kristovi dáva ešte ďaleko väčšiu milosť než bola daná ľuďom na počiatku. Človek, ktorý Bohu zazlieva nejaké veci, vôbec nepochopil, že veľkosť Božia je práve v tom, že človeku daroval slobodu, že sám seba ohraničil vo svojej všemožnosti. To je práve Božie veldielo.

Pokrivená predstava o Bohu

Sťažovať sa na Boha je útekom pred vlastnou zodpovednosťou. Je to nepriatie života ako takého. Potom sa nám z Boha stane diktátor. Taký človek nie je šťastný v živote, hnevá sa, že vôbec existuje a deformuje tým vlastne všetko, čo v živote prežíva. Kolkol ľudí má v sebe skrytú takúto predstavu Boha, preto nemajú nikdy odvahu sa Bohu odovzdať. Taký človek celý svoj kresťanský život prežije na polovičku, pretože nezažije oslobodzujúcu radosť spočinutia v náručí. Ako keď sa dvaja berú, ona sa mu odovzdá, ale so strachom, či to on zaj-tra nezneužije. Čo je to za radosť z manželského objatia? Tie ďalšie deformácie nášho prístupu k Bohu sú ešte častejšie, i keď snád' menej nebezpečné. To sú také predstavy o tom, že Boh je tu práve preto, aby pomáhal v naliehavých situáciách môjho života. Ten človek v podstate nepopiera to, čo Boh hovorí alebo robí, ale fakticky Boha potrebuje, keď ide na skúšku alebo keď sa zle vyspal či keď je chorý. Z Boha si urobil len takého

pomocníčka, ktorý je prakticky preto, aby pomohol, keď je to potrebné. Inak si žije svoj vlastný život. To je predstava dosť častá. Ale nám nejde o to, aby sme hovorili o zlých predstavách, tých by sme našli ešte veľa, pretože každý z nás dokáže Bohu ublížiť tým, že Boha si vymyslí podľa svojich predstáv. „Boh stvoril človeka k svojmu obrazu a človek mu to vrátil takým spôsobom, že Boha si urobil na svoj obraz.“

Boh - tajomstvo

Nám ide o to, aby sme sa naučili dotýkať veľkého tajomstva. Aký Boh asi je? Aby sme pochopili, že je to Boh, ktorý je blízky, bližší ako ja sám sebe. Boh, ktorý sa zjavuje a pritom je tajomstvo, čo Boh skrýva. Boh, ktorý je tak veľký a neobsažný a pritom sa stáva dieťaťom Božím. Pre nás je nesmierne dôležité evanjelium, ktoré vypovedá. Nesmierne dôležitá Ježišova osoba ako taká. Boha nemožno poznať mimo Ježiša Krista. Toto je blud všetkých orientálnych ciest. Oni sa totiž dovlávajú Boha, ale Boha nikto nikdy nevidel, správu o ňom podal iba Jednородný Syn Boží. My nemáme nárok tohto Boha poznať ináč ako v Ježišovi Kristovi. Preto základom duchovného života a duchovnej cesty k Bohu je Ježišova osoba. On je ten kameň, na ktorom niekto postaví svoj život a iný si o neho rozbije hlavu. Bez Krista nie je cesty ani spásy. Tie orientálne cesty nám môžu ukázať, ako sa koncentrovať, ako meditovať, ale nikdy nám nemôžu sprostredkovať ten osobný vzťah lásky, pretože láska sa prejavila k nám v Ježišovi Kristovi.

Poznávať Boha cez Krista

Preto je tak dôležité, ak chceme žiť s pravým Bohom, učiť sa Boha poznávať v živote i v modlitbe. Neminúť svoj život a neminúť sám seba, musíme neustále hľadať Krista. Učiť sa žiť s ním, jeho urobiť stredom svojho života, aby sme sa nechali fascinovať týmto Ježišom, poznávali ho v Písme, v Cirkvi, osobnom živote ako tí, čo ho nasledovali. Pretože to bol Boh v ľudskom tele. A on nám ukáže Otca. Potom príde chvíľa, keď v evanjeliu ti bude slovo samým Ježišom Kristom a svedectvom o Bohu. A ty budeš fascinovaný Bo-

hom evanjelia a za stránkami evanjelia ty nájdeš pravého Boha, ktorého budeš chváliť, velebiť a obdivovať. Že je Boh väčší ako tvoje predstavy, tvoje schopnosti pochopiť, láska, hriech, že v Bohu má všetko zmysel, že v Bohu sa všetko stáva milosťou. Boh i z tvojho hriechu, pádu a smútku i depresii môže urobiť zdroj nového života. Ale iba keď k nemu vstupuješ skrze Krista. Preto je jasným znamením pravovernosti kresťanskej Cirkvi to, že ideš k Otcovi skrze Krista v Duchu Svätom. Iba na tejto ceste môžeš byť uchránený práve od tých všetkých pokušení a nespokojnosti s Bohom. Stále je potrebné vracat' sa k živej osobe Ježiša Krista. Ním sa nechať uvádzať do Slova Božieho, Jeho prosit' o Ducha Svätého. Nechať Ježiša, aby svetlom Ducha nás učil vnímať Otca. Potom pochopíme, že keď človek povie „Otče“, že to bude hovoriť s radosťou, keď povie „bud' vôľa tvoja“, že sa rozochveje jeho srdce a celkom sa ponorí do Boha. Tak sa stávam sám sebou a naplňujem svoj život.

Každodenný zápas o lásku k Bohu

Ale pretože to nie je jednoduché, vyžaduje to od nás, aby sme o to zápasili a nenechali sa odvieť žiadnou ľacnou skutočnosťou, aby sme neľutovali námahu, sily, nervy, aby sme pochopili, že sa musíme stále vracat', pretože sme ľuďmi hriešnymi, že musíme stále začínať. To nie je možné urobiť raz navždy. Denne začínam znova od okamihu prebudenia až pokým večer nezatvorím oči. Každý deň je úžasným dobrodružstvom, pretože zápasím o túto lásku k Bohu. Zápasím o život, o naplnenie môjho vlastného života. Preto každá hodina a každá minúta sa nedá vyvážiť zlatom. To je priestor, v ktorom ja môžem rást a milovať. Všetko, čo slúži k tomu, aby ma povzbudilo na tejto ceste, je dobré, aby sme sa navzájom povzbudzovali skrze náboženské čítanie, spoločnú modlitbu a tým, že budeme postupne Boha poznávať, budeme sa stávať ľuďmi Božimi. Pretože náš Boh je Bohom pokorným, tak sa budeme stávať pokornými, pretože je plný lásky, budeme láskavými, pokojnými, slobodnými... Budeme jeho obrazom.

Ondrej Švančara, správca farnosti

Adventný čas

Advent (z lat. adventus príchod) je prvá časť liturgického roka vymedzená štyrmi nedelami pred sviatkom narodenia Ježiša Krista a obdobie duchovnej prípravy na Vianoce. V teologickom zmysle sa advent vyznačuje dvojakým očakávaním – sviatku narodenia Krista a jeho druhého príchodu na konci času, ale nezabúda sa taktiež na osobitnú úctu Panny Márie, Ježišovej Matky napríklad tzv. rorátnou svätou omšou v dňoch od 16. decembra. Preto adventné obdobie je časom nábožného a radostného očakávania.



Pôvodne pochádza pojem advent z gréc. pojmu ἐπιφανεῖα (epifaneia zjavenie), ktorý označoval príchod boha do chrámu alebo návštevu panovníka.

Adventné obdobie má kajúci charakter, ale nikdy sa nechápe ako čas pokánia v tom zmysle, ako je to v pôstnom období (napríklad stále sa spieva Aleluja). Obdobie prípravy na slávanie Narodenia Pána sa dostal v 4. storočí z kresťanského Východu do západných európskych krajín. Odtiaľ pochádza zvyk spájať advent s eschatologickým očakávaním Krista na konci časov. V rímskej liturgii trvalo obdobie adventu dva týždne a malo charakter očakávania či prípravy na príchod Spasiteľa.

Adventné a vianočné obdobie sa od 4. storočia pohybovalo medzi 11. novembrom a 6. januárom, na ktorý pôvodne pripadala oslava narodenia Ježiša Krista (dnes slávnosť Zjavenia Pána). Týchto osem týždňov predstavovalo (s výnimkou nedeľ, ktorými si stále pripomínáme vzkriesenie) spolu štyridsať dní.

Začiatky adventu siahajú do 4. storočia, kedy sa oslavoval určitý počet (2 až 6) adventných nedeľ. Až svätý pápež Gregor Veľký († 604) stanovil adventný čas na štyri týždne.

Advent sa začína prvou adventnou nedeľou, teda nedeľou medzi 27. novembrom a 3. decembrom a končí po západe slnka na Štedrý večer, teda na vigíliu - sviatok Narodenia Pána. Tretia adventná nedeľa sa nazýva „radostná“. Liturgickou farbou môže byť ružová oproti ostatným adventným dňom, kedy je liturgickou farbou fialová. Advent trvá do prvých vešpier Narodenia Pána.

Nakoľko sa advent vyznačuje dvojakým očakávaním (narodenie a druhý príchod), rozdelený je na dve časti, kde 17. december tvorí hranicu tohto rozdelenia. Prvá časť dáva dôraz na očakávanie druhého príchodu Krista, druhá časť je prípravou veriacich na stretnutie s Kristom pri jasliach. Toto delenie je veľmi dobre vidieť v liturgických textoch a modlitbách.

V tradičnom chápaní je advent aj obdobím upokojenia, ktoré zodpovedalo životnému štýlu našich predkov prispôbenému dlhým decembrovým nociam. Dnes sa však advent komerčne využíva, a preto o ňom ako o období upokojenia nemožno hovoriť. Je však len na nás, ako advent vnímame a prežívame.

Marek Ondra,
kaplán

rodičia, na slovíčko ...

Ďalší krok

Dievča a chlapec, muž a žena od chvíle, kedy sa začnú priateľiť, neustále musia zvažovať a prehodnocovať, čo ďalej. Každý ich ďalší krok súvisí s budovaním ich šťastia, lásky. Podobne sa po svadbe rozhodujú prijať či neprijať dieťa, kedy ho prijať, koľko mať vôbec detí. Dieťa sa narodí, príde ďalšie a opäť zvažujú výchovné postupy, niekedy ani nestihnú zvažovať, len jednoducho rýchlo konajú tak, ako to dokážu. Práve tie unáhlelé rozhodnutia podmieňujú neskorší vývoj detí. Nedajú sa pritom vytvoriť vzorce, podľa ktorých budú rodičia reagovať. Otec i matka majú vždy dostatok povinností, ktoré vplývajú na ich psychiku a následné konanie. Preto rovnaký výchovný problém neriešia vždy rovnako. Jedno je isté, vždy chcú pre svoje deti to najlepšie. Tu je vzácnou jednotou rodičov. Ak si otec a mama nepodrývajú autoritu i keď jeden z nich schybní, ten druhý sa postaví na jeho stranu alebo aspoň ostane mlčať a snažia sa situáciu riešiť spoločne (napríklad rozhovorom medzi štyrmi očami), je to predpoklad úspešného konca. Výchovných metód a postupov je neskutočne veľa. Naozaj budúcnosť detí je predovšetkým v rukách nás, rodičov. Vybrať si spomedzi nich nie je ľahké. No každým rozhodnutím vychovávame i seba. Je dôležité pracovať na svojom vnútri, vylepšovať sa. Ak by sme tak nerobili, z generácie na generáciu by sa opakovali tie isté výchovné chyby. Preto akákoľvek naša voľba nech je prepojená s Bohom.

Adriana Lazorová

Nasledovať Krista podľa vzoru svätého Františka

Rozhovor s Jožkom Súkenikom

Veriaci z Markušoviec sa dozvedeli, že pôsobíš v kláštore v Poľsku. Nie všetci však vedia, o aký kláštor ide a kde sa nachádza. Mohol by si nám to priblížiť?

Po skončení štvrtého ročníka v seminári na Spišskej Kapitule som vstúpil do rehole minoritov. Je to rehoľa, ktorú založil sv. František z Assisi. Tá je dnes rozdelená na niekoľko vetiev. Rehoľa minoritov je tzv. konventuálnou (kláštornou) vetvou menších bratov. Nosievame sivé alebo čierne habitusy s charakteristickým bielym opaskom, na ktorom sú tri uzly - znaky troch sľubov: poslušnosti, života bez vlastníctva a v čistote. Minoriti nie sú mníšskym rádom. Neskladáme mníšsky sľub vytrvania do smrti v jednom kláštore, ani nepestujeme formu zasväteného života v úteku od sveta. Našou charizmou je život podľa evanjelia v celej jeho radikálnosti. Svätý František zanechal svojej reholi ideál života v ustavičnom pokání a nasledovaní Krista vo svete podľa vzoru apoštolov. Slúžime ľuďom ako spovedníci, kazatelia, venujeme sa chudobným, duchovne spravujeme nemocnice, pomáhame závislým ľuďom, vedieme farnosti, konáme ľudové misie i misie vo svete. My Slováci máme misiu v Albánsku. Ďalej ponúkame vedenie duchovných cvičení a angažujeme sa v masmédiách. Niektorí patrí vyučujú na univerzitách.

Môj prvý rok reholného života som strávil v Poľsku. Bol to rok prípravy na prvé reholné sľuby, tzv. noviciát. Ten trávime v odosobnení a bez vonkajších kontaktov v zahraničí, čo má napomáhať lepšiemu spoznaniu samého seba, usporiadaniu vnútorných záležitostí, štúdiu a spoznaniu rehole. Okrem toho je to čas skúšky zo strany rehole i zo strany kandidáta. Ja som „absolvoval“ noviciát v Kalwarii Paclawskej. Je to kláštor neďaleko poľsko-ukrajinských hraníc pri meste Przemysl. Nachádza sa v lese na kopci a je známym poľským pútnickým miestom, porovnateľným s našou Levočou. Noviciát som ukončil zložením prvých sľubov 25. septembra tohto roku. V teologických štúdiách pokračujem na RKCMBF UK v Bratislave.



Čo podnietilo tvoje rozhodnutie pre vstup do rehole?

Už dlho som cítil reholné povolanie. Učarovala mi františkánska jednoduchosť a chudoba, ale i mníšsky štýl života. Netajil som sa tým pred predstavenými v seminári ani pred svojou rodinou. Po maturite som sa však na vstup do rehole necítil pripravený. Cítil som, že potrebujem dozrieť a odpovedať sebe i Pánu Bohu na mnohé otázky, s ktorými som si ešte nevedel poradiť. Tiež som nemal istotu, či a do ktorej rehole som povolaný. V treťom ročníku som otázku svojho povolania vnímal asi najdramatickejšie. Tým ťažkým obdobím ma ale Pán Boh previedol k pochopeniu mnohých dôležitých vecí. Objavil som hodnotu duchovného vedenia, poslušnosti predstaveným... A spoznal som silu kňazského povolania. Prelomom bolo pochopenie, že nemám hľadať to, čo sa mi najviac páči, ale to, k čomu som Pánom Bohom povolaný. Myslím však, že rozhodujúci podnet prišiel zhora, vtedy, keď som to najmenej čakal. Duchovný otec mi potom dobre poradil, nečakať na zázraky a ísť. Som mu za to veľmi vďačný.

V čom spočíva rozdiel medzi životom alebo prípravou na tvoje povolanie v seminári a prípravou v kláštore?

V prvom rade sme viazaní reholnými sľubmi: poslušnosťou, chudobou a čistotou. Naš život sa riadi Regulou sv. Františka. K františkánom patrí skutočná skromnosť, život bez mnohých vecí, ktoré „patria k bežnému životu“ a radikálne zrieknutie sa majetku. Veľký dôraz sa kladie tiež na pokánie a reholnú poslušnosť. Regula nám predpisuje viac pôstov. Živíme veľkú úctu k Nepoškvrnenej Panne Márii a ako členovia Rytierstva Nepoškvrnenej sa modlíme za obrátenie všetkých nepriateľov Cirkvi. Reholný život je životom komunitným, v spoločenstve bratov, ktorí sú akoby rodinou. Okrem bývania pod jednou strechou a spoločného stolovania majú minoriti i spoločnú modlitbu liturgie hodín, meditáciu a podobne. Veľká pozornosť sa venuje rádomým pobožnostiam a tradíciám ako napríklad spoločná krížová cesta, ktorú konáme nielen v pôste, modlitba siedmich radostí Panny Márie, adorácia, spoločné čítanie Sv. Písma a delenie sa Božím slovom... Veľmi dôležitý je rozmer spoločného oddychu – rekreácie. Minoritický seminár sa nachádza v Bratislave – Karlovej Vsi, kde spravujeme farnosť. Okrem školských povinností máme i povinnosti pri pomoci vo farnosti. Do školy dochádzame električkou. K tomu

všetkému patrí aj fyzická práca, ktorej sa františkán nemá báť.

Poliakom Slováci čo-to rozumejú, no odborná či študijná terminológia iste nie je ľahká. Robí ti problém jazyková bariéra?

Poľskému jazyku som rýchlo porozumel. Komunikácia je však trochu ťažšia. V noviciáte som mal dlhý zoznam povinnej literatúry. Vďaka čítaniu som rýchlo napredoval. I keď som sa nenaučil dobre písať a bezchybne hovoriť, poľský jazyk mi bude veľmi užitočnou pomôckou v ďalšom štúdiu.

Ako vyzerá všedný či sviatočný deň v kláštore?

Bežne vstávame okolo pol šiestej. Na hlas zvončeka sa schádzame v kaplnke, kde sa modlíme rozjímanie, ranné chvály a posvätné čítania. V našom ráde sa zachovali i pekné františkánske modlitby, ktoré k pripájame k liturgii hodín. Po modlitbách sa naraňajkuje a odchádzame na fakultu alebo k svojej práci. Pred obedom sa stretávame na spoločnej adorácii a modlitbách na rôzne úmysly. Nasleduje liturgia hodín a spoločný obed. Po ňom je krátka rekreácia - spoločný oddych, káva alebo šport. Po obede pracujeme alebo študujeme až do pol šiestej, kedy sa spolu s veriacimi schádzame na ruženic v kláštornom kostole. Nasleduje svätá omša a po nej spolu s veriacimi spievame vešpery. Potom sa stretávame na večeri. Každý z nás venuje aspoň jeden večer v týždni niektorej pastoračnej skupinke veriacich. Ja pomáham každý utorok pri vedení spoločenstva Rytierstva sv. Františka. Večerný čas trávim s bratmi na rekreácii alebo podľa svojej potreby a uváženia. Večerné modlitby sú individuálne.

Sviatočný program je podobný, spíme ale asi hodinku dlhšie, niektoré modlitby máme v individuálnej réžii. Máme viac voľného času. Chodíme na prechádzku, kultúrne podujatia či priateľské návštevy.

V živote prežívame rôzne obdobia, raz je to krajšie, inokedy máme ťažšie chvíle. Čo je pre teba momentálne najťažšie?

V spoločenstve bratov minoritov sa cítim veľmi príjemne. Mojou ťažkou povinnosťou je štúdium, ale nie je to

žiadna dramatická ťažkosť. Život v komunite je náročný na trpezlivosť, toleranciu, poslušnosť. Povinnosť nosenia habitu i vo svete je zasa výzvou k vzornému správaniu sa kdekolvek sa nachádzam. Cítim tak veľkú zodpovednosť za dobrú povesť svojich bratov.

Vieme, že sa rád venuješ hudbe. Máš dostatok času či príležitostí zahrať si na organe?

V Poľsku som mal výborného učiteľa a priateľa pána Petra, kláštorného organistu. Okrem toho som mohol hrať na nádhernom historickom organe. Mal som tiež voľný čas a služba organistu ma nútila zdokonaľovať sa. Myslím, že i v Bratislave cítim v týchto veciach podporu predstavených. Nie som síce už organista, no poverili ma učením spevu mojich spolubratov. Tí sú zasa na duchovnú hudbu pozitívne naladení, čo vidieť najmä pri spoločnej liturgii hodín. Na organe ďalej hrávam, ale už nie na svätej omši.

Nedávno si prijal isté svätenie. Mohol by si priblížiť, o aký druh svätenia išlo a kedy to presne bolo?

Na Kalvarii som zložil do rúk provinciálneho kustóda, pátra Luciana Boguckého, svoje prvé reholné sľuby, teda nejde o svätenie. Zaviazal som sa sľubom poslušnosti, chudoby a čistoty na jeden rok. Tieto sľuby sa nazývajú „jednoduché sľuby.“ Po roku ich môžem opäť na jeden rok obnoviť alebo môžem slobodne reholu opustiť.

Kedy môžeme očakávať tvoje večné sľuby?

Večné (slávnostné) sľuby sa v našej reholnej provincii skladajú spravidla po piatich rokoch na dočasných sľuboch, z ktorých mi beží prvý. Po nich kandidáti na prijatie sviatosti kňazstva prístupujú k diakonským a kňazským sväteniam. Tento čas ale môže byť niekedy dlhší i kratší.



Áké máš predstavy do budúcnosti? Čo ťa čaká po ukončení štúdií?

Magisterské štúdiá by som mal ukončiť o dva roky. Nemôžem s určitosťou povedať, čo bude nasledovať. Mohol by som pokračovať v štúdiu alebo ako reholný brat pracovať tam, kde to rehoľa bude potrebovať až do mojich večných sľubov a svätení. Potom budem, ak pán Boh dá, pôsobiť v kňazskej službe v niektorom z našich kláštorov. Máme tiež misiu v južnom Albánsku. Nerobím si veľké plány. Minoritským povolaním je byť menším. Znamená to pokorné odovzdanie sa Bohu, nasledovanie chudobného Krista. On už teraz vie, kde ma potrebuje. Vrávi sa: „Ak chceš rozosmiať Boha, povedz mu o svojich plánoch.“

Môžu ťa veriaci z Markušoviec niekedy navštíviť? Sú na to vyhradené dni?

Čas noviciátu bol veľmi špecifický odosobnením a životom v ústraní. I moji rodičia ma mohli navštíviť iba párkrát. Na prvé sľuby som smel pozvať len najbližších príbuzných.

Teraz ma už nájdete v kláštore minoritov v Bratislave – Karlovej Vsi, kde ma môžete kedykoľvek navštíviť. I tu je jedna časť kláštora označená ako klauzúra, kam okrem reholníkov nesmie nik vstúpiť. Takže všetky tajomstvá nášho kláštora hostom nevyzradím, návštevy však môžem prijímať a vždy sa im veľmi teším. Tí, ktorí nás nemôžu navštíviť, môžu sledovať našu činnosť a získať mnohé ďalšie informácie na internetovej stránke www.minoriti.sk

Rozhovor pripravil Peter Lazor

JÁN DUDA OSLÁVIL V OKTÓBRI PÄŤDESIATKU

Narodil sa 14. októbra 1960 vo Veľkej Lesnej. Po absolvovaní Gymnázia v Starej Ľubovni v roku 1979 nastúpil na základné teologické štúdiá na RKCMBF UK v Bratislave, ktoré absolvoval v rokoch 1982 až 1987, kedy bol zároveň ordinovaný za kňaza pre Spišskú diecèzu. Následne v rokoch 1990 až 1994 absolvoval právnické štúdiá na Inštitúte Pápežskej Lateránskej univerzity v Ríme.

Ďalšie teologické štúdiá vykonal na RKCMBF v Bratislave, kde bol v roku 2001 habilitovaný na docenta (doc.). V roku 2002 vykonal rigorózne skúšky z pedagogiky na PF KU v Ružomberku, kde získal doktorát (PaedDr.) a následne v roku 2004 bol prezidentom Slovenskej republiky inaugurovaný na profesora (Prof.).

Do farnosti Markušovce nastúpil 1. júla 1997, kde pôsobil do 30. júna 2009 ako farár farnosti Markušovce s filiálkami Teplička a Lieskovany. Okrem základnej duchovnej pastoračnej činnosti sa v obci podieľal na rozvoji kultúrno-spoločenského diania v obci, kde bol aj zakladateľom farského časopisu „Pokoj a dobro“, ktorého prvé číslo vyšlo v marci 1999 a vydáva sa dodnes.

Za jeho pôsobenia sa v roku 1998 realizovala rekonštrukcia interiéru markušovského kostola, kde bola vymenená dlažba za novú travertínovú s podlahovým ústredným vykurovaním a zároveň bolo upravené a skrásnené aj nádvorie kostola a jeho vonkajšia fasáda. V týchto rokoch bol tiež zreštaurovaný organ, bol odliaty kostolný zvon Vojtaššák, bolo nainštalované elektronické zvonenie a presné družicové nastavenie kostolných hodín.

Počas jeho účinkovania sa v kostole uskutočňovali tematické prednášky za účasti renomovaných prednášateľov na rôzne cirkevné, spoločenské a biblické témy. Tiež bol iniciátorom a zakladateľom Organovej školy



Udelenie Čestného občianstva v markušovských Dardanelách

v Markušovciach, ktorá dala farnosti mladých organistov a vychovala aj ozajstné hudobné talenty, z ktorých niektorí dnes študujú na hudobnom konzervatóriu.

Okrem základných duchovných činností vo farnosti Markušovce vyvíjal a vyvíja množstvo ďalších aktivít, napríklad funkciu súdneho vikára Spišskej diecèzy, ktorú vykonáva od roku 1995. Je členom Kňazskej rady Spišskej diecèzy. Od roku 1996 do roku 2000 bol postulátom diecéznej fázy a od roku 2000 aj rímskej fázy v procese blahorečenia Božieho sluhu biskupa Mons. Jána Vojtaššáka.

V pedagogickej oblasti bol od roku 1994 do roku 2004 odborným asistentom a neskôr docentom na Teologickom inštitúte v Spišskom

Podhradí a od roku 2004 profesorom na Pedagogickej fakulte Katolíckej Univerzity v Ružomberku. Tiež je členom viacerých odborných spoločností, vedeckých a redakčných rád.

Na základe uvedených skutočností a prínosu na obohatení duchovnej, kultúrnej a spoločenskej oblasti v obci Markušovce bolo v septembri 2010 Prof. ThDr. JCLic. PaedDr. Jánovi Dudovi, PhD. udelené Čestné občianstvo obce Markušovce.

Profesorovi Jánovi Dudovi blahoželáme k 50. narodeninám a k udelenému čestnému občianstvu a želáme pevné zdravie, veľa tvorivosti a stálu Božiu ochranu a pomoc.

-redakcia-

Žiť život hodný človeka

Život. Ten, ktorý je popretkávaný mnohými tragédiami i komédiami a ten, ktorý je často len prežívaný a málokeď žitý. Kde sa stala chyba? A vzápätí ďalšia otázka: „Kolkí si túto chybu vôbec uvedomujú?“ Nemyslím si, že nájdeme mnoho ľudí, ktorí by nám povedali, že oni svoj život len prežívajú. Buď by si to nechceli priznať alebo v tom horšom prípade by si to ani len neuvedomovali.

A ako žiť naplno?

Ťažká otázka. Vrávi sa, že raz za nejakým indickým pustovníkom prišiel návštevník a pýtal sa ho, v čom spočíva tajomstvo jeho vyrovnaného života. Pustovník odpovedal: „Keď robím, robím. Keď jem, jem. Keď odpočívam, odpočívam...“ Návštevník ho netrpezlivo prerušil a hovorí: „Dobre, dobre, to isté robím aj ja. Ale v čom spočíva to tajomstvo?“ Pustovník odpovedal: „Omyl, vy to nerobíte! Vy keď jete, rozmyšľáte nad tým, čo budete robiť. Keď robíte, myslíte na odpočinok. A keď odpočívate, v myslí už zase pracujete!“ **Snáď jednou zo zásadných chýb človeka je, že svojou snahou čo najviac v živote stihnúť, zabúda žiť prítomnosť.**

Ďalším nedostatkom je, že sa nedokáže zastaviť a pozrieť sa na svet i na seba samého. Chvilka stíšenia sa je veľmi potrebná. Aj Ján Pavol II. povedal: „**Ak máme správne chápať a hodnotiť, musíme si vytvoriť oázu ticha, ponoriť sa do seba a do modlitby**“. Len v tichu sa budeme môcť dotknúť našej duše a zároveň načerpať nové sily do ďalšieho boja v živote. No ľuďom chýba odvaha zamýšľať sa nad svojím životom, radšej robia niečo, čo sa ich až tak osobne nedotýka. Vypĺňajú si čas rôznymi činnosťami a pritom zabúdajú na potreby svojej duše. A zároveň zabúdajú aj na Boha. Myslia si, že sú šťastní, majú zopár alebo aj mnoho priateľov, trávia s nimi čas, zabávajú sa, popri škole sa ešte venujú nejakým záľubám či športu a dalo by sa povedať, že vedú primeraný život. No keby sa na chvíľku zastavili a zamysleli, som si istá, že by

pocítili prázdnotu. Všetko to, čo robili a robia, je síce dobré, no nenapĺňa ich to. V ich živote chýba Boh. Ten, ktorý by dal tomu všetkému zmysel.

Anketa

Teraz vám ponúkam názory mladých ľudí o žití plnohodnotného života. Nech sú pre vás inšpiráciou.

1. Ako má človek žiť naplno? Čo má robiť, aby svoj život len neprežíval, ale žil?

2. Ako vnímaš životy mladých ľudí (využívanie voľného času, vzťah k svojim povinnostiam)?

3. Aké základné chyby robia ľudia pri prežívaní svojho života?

1. Človek má žiť naplno hlavne bez alkoholu a cigariet. Túto mylnú predstavu života naplno majú niektorí mladí ľudia. Ak človek nechce svoj život prežívať ale žiť, má ho žiť s Bohom. Práve Boh napĺňa život ľudí.

2. Každý človek je iný, a tak aj mladí ľudia nie sú rovnakí. Trávenie voľného času niektorých mladých ľudí sa mi páči, iných nie. Záleží to od správania, povahy, slušnosti človeka. Určite preferujem zábavu, správne využitie voľného času, venovanie sa niečomu (šport, hudba, písanie), trávenie času s priateľmi. Životy všetkých mojich skutočných priateľov sa mi páčia. Prežívajú ich s Bohom.

3. Každý robí v živote iné chyby a nechcela by som rozprávať o chybách druhých, myslím, že aj ja mám dosť chýb v živote. Všeobecnou chybou však je, že sa ich ľudia nesnažia odstraňovať.

Katka

1. Myslím, že na niečo také ako žiť život naplno, bohužiaľ, žiaden recept neexistuje. U každého z nás je to iné. Ja sama nedokážem povedať, že môj život žijem stále naplno, ale snažím sa každý deň prežiť tak, ako by mal byť môj posledný, a preto dám do toho všetko, čo je vo mne.

2. Mladí dnešnej doby sú tak uponáhľaní. Nedávno som sa so svojou kamarátkou smiala na tom, ako mi

týždeň v škole rýchlo ubehol. Ani som sa nenazdala a bol tu piatok a cesta domov. No neskôr som si uvedomila, že ak mi tak rýchlo ubieha jeden týždeň za druhým, je to rovnako i s mojím životom. Nechcem, aby mi len tak zbehol a ja som sa zrazu ocitla na jeho konci. Povinnosti každého z nás sú veľmi dôležité, ale niekedy by sme si mali nájsť čas a žiť svoj život naplno a robiť nielen to, čo musíme, ale aj niečo, čo chceme a po čom túžime.

3. Najväčšou chybou ľudí dnešnej doby je to, že nevedia žiť. Jediné, čo robia, je to, že prežívajú, prežívajú jeden, potom ďalší a ďalší deň po dni. Vytráca sa im zo života radosť, smiech, priatelia.....

Veronika

1. Aby človek mohol žiť život naplno, musí najprv vedieť, čo od života chce, čiže mať aspoň trochu usporiadaný rebríček hodnôt. Starat' sa o rodinu alebo behať po horách je síce pekné, ale len to by k žitiu naplno nestačilo a zrejme by časom začalo človeka nudiť. Ak človek chce dnes žiť naplno, mal by podľa mňa do svojho života pozvať aj Boha, lebo len On môže dať tým pekným veciam, ktoré robíme, skutočný zmysel.

2. Mnohí mladí dnes žijú v trochu uponáhľanom, hoci krásnom svete, stále niekam „behajú“, zabávajú sa, jednoducho snažia sa žiť naplno... no každý svojím spôsobom, nie všetci vidia to „naplno“ v Bohu, ale aj v alkohole, cigaretách... alebo žijú len pre zábavu. Mnohí z nich však nie sú šťastní a snažia sa nájsť niečo zmysluplnejšie.

3. Keď sa ľudia snažia žiť podľa šablón iných ľudí, nezáleží na tom, či nejakých celebrit, obľúbených spolužiakov či spolužiačok. Veľa vecí dnes ľudia nerobia preto, žeby ich to bavilo, ale preto, lebo to robia všetci. To vnáša do života túžbu za vecami, ktoré sme videli u iných a často sa pritom nevieme tešiť z množstva krásnych vecí, ktoré máme okolo seba.

Michal

Pripravila Lýdia Bušovská

„Máš na výber, tak si vyber.“

Keď som bol so svojimi deťmi na nákup v susednom meste, zablúdil mi zrak na jednu popísanú bytovku. Po prečítaní som sa však zamyslel, aký super nápis: „Máš na výber, tak si vyber“. Páči sa mi. V celom časopise sa spomína slovo voľba, nie voľby, ale voľba. Za vás takmer o všetkom rozhodujú rodičia. Mamka a ocko starostlivo riadia váš život. Lenže nie vždy ste spolu. Sú chvíle, kedy si musíte poradiť aj sami. Je veľmi dôležité vybrať si správne, lebo svet, okolie, spolužiaci či kamaráti často ponúkajú nie veľmi dobré veci. Ako som už spomínal, vaši rodičia vás vedú, rozprávajú a ukazujú, čo sa môže a čo nie. Určite sa vám to často nepáči a ťažko sa to chápe. Váš kamarát predsa tvrdí niečo iné. Niečo zaujímavejšie, lákavejšie, modernejšie. Zoberme si Pannu Máriu. Mladé dievča, až veľmi mladé, keď si to porovnáme s dneškom. Doslova šestnásťročná dievčatko sa o chvíľu stane mamičkou. Nejaký anjel z neba ju postavil v mene Pána Boha pred hotovú vec: „...počneš a porodíš syna...“

Nechcem si predstaviť, aké to mala ťažké. A ešte nebola vydatá. Nepoznala ani muža. My to v kostole počúvame ako obyčajnú vec. Ale išlo o veľa. O celý svet. Celý svet bol závislý na jej rozhodnutí. Dobré vieme, ako to vyriešila. Rozhodla sa správne a prijala vôľu Otca jej Syna. Ako to dokázala? Jej rodičia ju k tomu viedli, aby si vybrala správne. Bola síce vyvolená Pánom Bohom, ale mala slobodnú vôľu tak ako vy, ako ja. Mohla si vybrať. Takže čo to znamená? Dobré počúvajte, čo vám ocko a mamka radia, čo označia ako dobré a čo ako zlé. Vyber si dobro, dobráček! Odmena bude veľká.

Peter Lazor



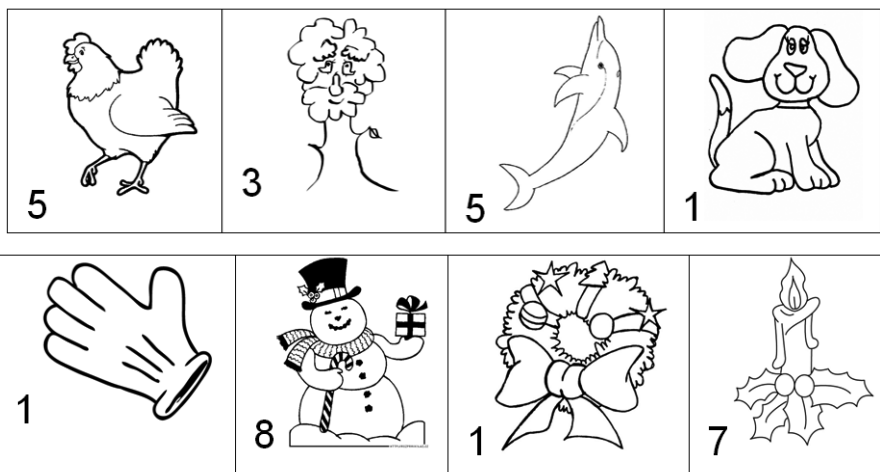
Foto: Peter Lazor

Súťaž

Tento adventný čas očakávania môžeme počas omše počuť rôzne texty z Písma. Ak počúvate ostražito, nebude pre vás ťažké spojiť čiarou výroky s osobou, ktorá ich vyslovila. Vaše správne odpovede nás potešia.

Panna Mária	Pripravte cestu Pánovi. Vyrovnajte mu chodníky.
Ján Krstiteľ	Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod Tvojho života.
Alžbeta	Velebí moja duša Pána a môj duch nech jasá v Bohu mojom Spasiteľovi...

A viete, že čo znamená slovo advent – z latinského adventus? Dozviete sa, ak každý obrázok pomenujete a vypíšete z neho hlásku, ktorej poradie v slove určuje číslica.



Absolventský koncert

V piatok 17. 9. 2010 sa počas svätej omše uskutočnil absolventský koncert žiakov ZVŠ v Klčove, pobočky v Markušovciach. Svätú omšu celebroid riaditeľ ZVŠ v Klčove prof. PhDr. ThDr. Amantius Akimjak. Na organe hrali títo žiaci: Lucia Klučárová, Filip Snopko a Marianna Sečková.

Rehoľné sľuby

Po ukončení času kánonického noviciátu zložil dňa 25. 9. 2010 brat Jozef Súkenik svoje prvé rehoľné sľuby v reholi menších bratov konventuálov - minoritov. Slávnosť sa konala v Poľsku v kláštore minoritov v Kalwarii Paclawskej. Sľuby prijal vyšší predstavený rehole minoritov na Slovensku páter Lucián Maria Bogucki. Po sľuboch sa brat Jozef vrátil na Slovensko do Bratislavy a v štúdiách pokračuje na RKCMBF UK v Bratislave.

Požehnanie Kaplnky v Lieskovanoch

Dňa 3. 10. 2010 bola požehnaná obnovená Kaplnka v Lieskovanoch. Re-

konštrukcia začala 17. 05. 2010. Opravu realizovala stavebná firma SANEX, s.r.o. SNV a odborné štukatérske práce pán Adolf Cetera. Na opravu finančne prispeli veriaci z Lieskovian, Markušoviec, Spišského Podhradia, SNV a občianske združenie Podhradie zo Spišského Podhradia, ktorého náplňou je aj starostlivosť o kultúrne pamiatky.

Duchovná obnova pre ružencové spoločenstvo

V piatok 29. 10. 2010 sa uskutočnila duchovná obnova členov ružencového spoločenstva s príhovormi pri sv. omšiach v piatok na tému Eucharistia živí našu vieru a v sobotu Eucharistia je Kristus v náručí Matky. Po sv. omši v piatok bola výročná schôdza všetkých členov ružencového spoločenstva.

Správa o hospodárení s finančnými prostriedkami Ružencového spoločenstva v Markušovciach za obdobie december 2009 až október 2010:
Zostatok k 30.11. 2009 1.339,39,-€
Príjmy 12/2009 -10/2010 2.096,48,-€
Výdavky 12/2009 -10/2010 2.189,81,-€
Zostatok k 31.10.2010 1.246,06,-€

farský informátor

Do príjmov sú zahrnuté: mesačné zbierky z prvého piatka a prvej nedele, milodary na kvety - Boží hrob, milodary od nečlenov.

Výdavky tvorili: výzdoba chrámu na Vianoce, Veľkú Noc, odpustovú slávnosť Svätého Michala, na kvety k jubileám, k odchodu a príchodu kňazov, zakúpenie jedného fialového pluviálu, 4 ks obrúskov na ambón, nákup koberca k Božiemu hrobu, rohoží pred dvere, oprava dvoch sôch Božského Srdca a Panny Márie, príspevok do zbierky na záplavy, oprava ružencovej zástavy, nákup dvoch ornátov (biely, zelený), štyroch fialových štôl, čistiacich potrieb a drobných potrieb pre kostol.

Dátumy 1. svätého prijímania v našej farnosti

8. máj 2011 - Teplička
15. máj 2011 - Lieskovany
21. máj 2011 - Rómske deti
29. máj 2011 - Markušovce

-red-

Láska matiek premieňa svet

Skôr ako napíšem o úžasnom Božom diele, chcem chváliť Pána a ďakovať Mu za všetko a tiež starostlivej Nebeskej Matke Márii, ktorá je stále so mnou. Som nesmierne vďačná za úžasných priateľov, za ľudí dobrej vôle, ktorých mám naokolo. Za všetky skúšky života, za neprajníkov, za vieru, za radosť srdca, za pokoj duše, za príležitosť znovu začínať...

V roku 1995 na katolíckej charizmatickej konferencii v mestečku Walsingham v Anglicku sa Sandra zobudila na hlas: „Modli sa za svoje deti“. Po chvíľke sa hlas ozval znovu a slová sa opakovali. Jej švagriná Veronica cítila potrebu modliť sa odovzdanejšie za svoje deti, preto sa dohodli, že budú sa modliť desiatok radostného ruženca - ktorého si Panna v Betleheme porodila - preto, aby zistili, čo od nich Pán chce. Po mesiaci poznali, že Pán Ježiš chce, aby matky s dôverou odovzdávali deti do Jeho rúk, aby On mohol konať v ich životoch. Spoznali, že Boh túži

po tom, aby sme ho chválili a vzdávali vďaky. A že Pán Ježiš sa chce s nami stretávať vo Svätom písme. Tak vznikla prvá skupinka Modlitby matiek. Veronica a Andra sú už dnes staré mamy a nemali žiadne prostriedky nato, aby robili Modlitby matiek nejakú reklamu. S dôverou a pokorou úplne sa odovzdali Pánovi a On sám konal veľké veci. Za necelé dva roky sa hnutie rozšírilo do mnohých krajín a dnes pôsobí v 85 štátoch sveta. Od roku 1997 sa na Slovensku a v Čechách konajú stretnutia matiek, ktoré sa modlia v skupinkách. Na jar býva stretnutie vo Svite a na jeseň v Čechách. Od roku 1999 sa každý rok koná konferencia koordinátoriek hnutia z celého sveta, vždy býva v inej krajine. V roku 2004 bola na Slovensku v Marianke. Pre našu oblasť je koordinátorkou mamka Božka Franková z Levoče, ktorá ochotne poskytne bližšie informácie.

Skupinka matiek sa stretáva na modlitbách raz do týždňa, odporúča sa mať v skupinke dve až osem matiek.

Modlitby a postup stretnutia je určený komunitou Útecha, ktorá je schválená otcem biskupom Mons. Rudolfom Balážom. Komunita zastrešuje Modlitby matiek, Modlitby otcov a Deti viery. Vydáva časopis pod názvom Modlitby matiek z komunity Útecha, ktorého logom je Láska matiek premieňa svet.

Raz štvrťročne sa koná modlitbové trojdnie. Termín a program určuje komunita.

Vďačím Pánovi, že mi poslal ďalšie mamky, s ktorými sme mohli realizovať modlitbové trojdnie aj na Tepličke 24.-26.9.2010. Veľmi pekne sa chcem poďakovať našim skvelým duchovným otcem Ondrejovi a Marekovi za ich ústretovosť a obrovskú podporu. A hlavne za nedelnú svätú omšu, kedy sme mohli Pána chváliť a vďaky vzdávať s matkami celého sveta. Úprimné Pán Boh zaplať!

Alena Kočišová, Teplička
(redakčne krátené)

listáreň



Založené 1999

fotoobjektívom



Obnovená kaplnka v Lieskovanoch

V mene všetkých veriacich z Markušoviec chceme vyjadriť veľkú vďaku pani Heidi Mariássy, ktorá svojim veľkým záujmom finančne podporila obnovu vitráží vo farskom kostole v Markušovciach. Bez jej pomoci by nebolo možné zrealizovať toto dielo. Pre nás všetkých je to veľké gesto lásky človeka k Božím veciam a koreňom svojich predkov. Je povzbudením pre nás, aby sme nezabudli. „Dedičstvo otcov zachovaj nám Pane“



Nové vitráže v Markušovskom kostole

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Markušovce pre farnosť Markušovce a filiálky Teplička, Pod Teplička a Lieskovany. Zodpovedná redaktorka: Mgr. Monika Hodnická. Redaktori: Mgr. Adriana Lazorová, Peter Lazor, Lýdia Bušovská a externisti. Sadzba a grafická úprava: Ing. Peter Hamrák. Technické spracovanie: Tlačiareň Kežmarok. Jazyková úprava: Mgr. Dagmar Repaská. Odborný konzultant: Mgr. Ondrej Švančara, Imprimatur: Prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, BÚ 16.2.1999, č. prot. 113/99. Registrované OÚ, odbor školstva a kultúry v Spišskej Novej Vsi, reg. č. 2/99. Náklad 1000 kusov. Adresa redakcie: Rím. kat. farský úrad, Michalská 52, 053 21 Markušovce. Nepredajné. E-mail: info@pokojadobro.sk. <http://www.pokojadobro.sk> Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam. **Vydanie časopisu finančne podporil Obecný úrad Markušovce.**

www.pokojadobro.sk